

der. På Kerns ängsliga spörsmål om saret var farligt, svarade han endast med en beklagande skakning på huvudet.

Då Kern trängde närmare in på honom sade han tröstande:

— Absolut dödligt är saret icke. Mordvapnet, som var riktadt mot hjärtat, har glidit åt sidan ut efter ett af rebbena. Men ett mycket farligt sår är det emellertid.

Som en löpeld genomlopp det förfärliga budskapet den lilla staden.

Endast med nuggan nød undgick förbrytaren folkträngens hämnande arm.

Midt under allt festjubel kom detta sorgebudskap och kastade sin mörka skugga öfver glädjen.

Att beskrifva den stackars moderns förtviflan skulle vara fruktlöst, den kan ingen mänsklig penna skildra.

Margareta sväfvade många veckor mellan lif och död.

Så kom den öfverraskande nyheten genom staden:

— Unga Margaretas lif är frälsadt!

Långsam, men säkert återvänder hälsan och ungdomskrafter tillbaka.

Då Kern själf var huvudvittne i saken, hade han nödgats telegrafera till huvudstaden efter en ställföreträdare att utföra ransakningen mot King. Ställföreträdaren kom, men var hastigt färdig med sitt arbete.

King var icke alldeles tillräckelig, men han sökte icke ett ögonblick att förneka sitt brott. Med djäfvulskt välbehag tillstod han, att det varit hans beslut att mörda unga Margareta; han svor vildt, då han omtalade, huru "den räven Kern" hade hindrat honom att utföra den andra delen af sitt hämdlöfte att låta modern följa efter barnet.

Hvarje dag plågade han vaken med frågan, när dödslockan en gång skulle begynna att ringa för värdinnans dotter.

Dag efter dag gick. Han förtärdes af en häftig feber och hans bröstsjukdom fortskred så hastigt att förhöret måste uppskjutas på några dagar.

Då han åter igen stod inför domaren, Kerns ställföreträdare, upprepade han sin ständiga fråga:

— Håller unga Margareta redan på att dö?

Domaren svarade:

— Unga Margareta är frälsad, hon skall komma sig!

King utstötte en vild ed, hans ögon trängde ut ur sina hålor, hans högra hand höjde sig ännu en gång liksom om han velat gifva ett slag åt den tomma luften, ansiktet förvrängdes på ett afskyvärdt sätt, han grep sig om halsen, som om hans strupe sammansnördes och i det samma kväfde en blodström fram öfver hans läppar.

King var död, en blodstörtning hade ändat hans lif.

Åter hade några veckor svunnit hän, man var nu i rosen-månaden.

Unga Margareta stod ungefär på samma ställe, hvarst Kern hade hört hennes nodrop, under bokträden vid halvången. Glad och tillitsfull såg hon sig omkring med ett barnligt småleende, liksom om hon icke för kort tid sedan på samma ställe hade stått framför den tröskel, man aldrig öfverskrider mer än en gång.

För första gången sedan den dagen hade hennes kinder åter antagit ungdomens friska färg, som förhöjdes genom att hon hastigt låt upp åt bergvägen.

— I går allt för långsamt för mig, moder och onkel Kern! ropade hon otålmodigt nedåt. I viljen städe behandla mig som en patient. Nu skall jag visa eder, att jag när stenen däruppe innan ni andre.

Innan någon invändning hunnit göras, var hon försvunnen bakom bokträden.

— Här var det alltså, sade Margareta häfvande. O Gud, hade ni ej varit tillstades så... jag vågar knappast tänka den tanken till slut — så hade allt varit förbi... och jag hade haft intet, intet mera åter i världen.

— Icke? sade Kern rött, icke, fru Margareta? Jag hade gärna gifvit mitt eget lif för att frälsa detta dyrbara lif för eder.

— Ah, herr Kern, ni skämmar bort mig, jag glömdes... ja, ni är den mest hängifne vän, som någonsin har lefvat.

— Margareta... nej, nu kan jag icke tåla längre. Kan Margareta Stefan då ej förstå, att detta hjärta känner mera för henne än vänskap.

— Det har älskat så länge i hemlighet, att det bevarat sin ungdomsfriskhet och i dag har det fått mod att uttala sin under årtionden gömda hemlighet... jag är icke din vän, Margareta Stefan... jag älskar dig och har alltid älskat dig. Under årtionden har jag fått lof att se dig lycklig med en annan, men nu, Margareta, nu är du fri, nu är du åter lycklig och utom fara, nu kan jag fråga dig: vill du löna en trohet, som aldrig har svigit, med att tillåta mig att tillbringa återstoden af mina dagar vid din sida och således uppnå en lycka, som jag nästan uppgifvit som möjlig här på jorden.

Han hade slingrat sin arm om den rodande Margaretas lif, och hon blinkade upp till honom med sina ärliga ögon, lade bägge sina armar om hans hals och gaf och mottog sålunda den älskade mannens första kyss.

Under den milda rosenhåken vid randen af skogen begynte en näktergal med det samma sin tungsinta och dock så vidunderliga och sympatiska sång.

SLUT.

Erik XIV och liten Karin.

Penntitling af
PEHR THOMASSON.

Gamle kung Gösta hade lagt sitt trötta huvud till hvila och med stor högtidlighet blifvit begravd i Upsala domkyrka, och Erik, hans ende son med Katarina af Saxe-Lauenburg, hade öfvertagit regeringen.

Erik XIV var ung och välbildad samt mästare i kroppsofning, visade sig vänlig, berömdes för skarpsinnighet i regeringsärendens behandling, uttryckte sig ledigt samt talade flera språk.

"Stort ägnar de store" var ett af hans älskingsuttryck, och i öfverensstämmelse härmed införde han en hofhållning och en prakt, som varit helt och hållet obekant för Sveriges föregående konungar. I stället för det gammaldaga "hans nåd", som man kallat kung Gösta, lät han kalla sig "hans majestät". De allvarssamma konungagemaken fingro nu ett annat utseende, ty det nya majestätet skulle bo i gyllene salar, och ifrån konungen till hans tjänare, från konungagemaken till borgstugan spridde sig vällemdad och lyx.

I drabantens utanför konungens rum vamlade kyllerkladda svenner och öfverallt i slottet blistrade hillebardier. Sin kröning firade han med en ståt, som aldrig förut varit sedd i Sverige; nya regaler beställdes här till från Nederländerna; därifrån, äfvensom från England, införskrefs allt hvad kostbart fanns af kläder, vapen, kärl och prydnader. Kistor, fulla med pärlor och ädelstenar samt galoner, fjädrar, luktvatten, vin och fyrværkerijeser m. m.; flere främmande furstar voro inbjudna och några af dem infunno sig; folk tillströmde från alla håll och förplågade ståtligt samt förlustades med åskådande af lejon, urorax, kameler och kaniner, hvilka Erik låtit till högtiden införskaffa. Men i sina giftermålsförslag uppenbarade Erik sin egentliga karakter. Förgevis sökte han en gemål bland Europas prinsessor; hans många frieriambassader återkommo, den ena efter den andra, med oförtradt ärende. Samtidigt friade han till drottning Elisabeth af England, Maria Stuart af Skottland, prinsessan Renata af Lothringen och Kristina af Hessen. Äfven bland sitt eget faderlands döttrar synes han hafva haft för afsikt att välja en gemål, ty redan år 1561 framställde han till ständerna en begäran, att det måtte stå honom fritt att välja en maka "af högre eller af lägre stånd", och året därpå gjorde han till riksrådet en framställning i liknande syfte. Dock hoppades man, att hans val skulle falla på någon af den högre adelns döttrar, men till allmän förvåning och harm utgick han slutligen till sin gemål, en flicka ur hopen, berömd för skönhet och dygder.

En vacker sommardag år 1561 vamlade Stockholms viktualietorg — nuvarande Stortorget — af en liflig och bråkande folkskara. Här såg man den stolte adlingen i sin lysande dräkt bredvid den tarflige arbetaren med förskinn och trätofflor. Från de tränga gatorna och gränderna framträdde huvudstadsens unga döttrar, för att hos de många försäljerskorna, som hade sina platser invid rådhusets gamla, mörka murar, göra sina uppköp.

Under ett af de gamla rådhusets smala fönster i gotisk stil stod en flicka af omkring fjorton års ålder och sålde här, frukt och blommor. Hennes guldgula lockar och blå ögon, som Freja kunnat afundas henne, hennes friska hy, som fördunklade både ros och lilja, hennes smärta växt, hennes små fötter, hade varit värdiga konstnärens pensel och skaldens kväden. Blygsam och omedveten om sina behag stod hon där, denna typ för en äkta nordisk mö, och tyckte sig ej hafva sinne för annat än sina blommor, dem hon ordnade i smakfulla buketter.

Nu uppstår en liflig rörelse bland folkskaran.

"Kungen kommer!" höres det från alla håll, och envar skyndar att iakttaga en vördnadsfull ställning. Det glänste till i den lilla blomsterförsäljerskans ögon; blommorna föllo ur hennes händer och på hennes kinder upprann en skär rodnad.

Konungen bar en spansk riddardrätt af violet sammet, en snöhvitt halskrage, kantad med fina brabantiska spetsar, en lätt mantel var kastad öfver hans skuldror, en topas fasthöll plymerna i hans mörka baret och glittrande juveler pryddes hans folkfäste. Men mera än den rika dräkten utmärkte honom hans höga växt, hans ädla, riderliga hållning och vackra ånletsdrag. Konung Erik, som sällan visade sig utan lifvakt bland sitt trogna folk, var äfven nu åtföljd af en skara drabanter väpnade med hillebardier. Han hälsade skalkaktigt på de unga tärnorna, besvarade värdslöst adelsmännens hälsningar och nickade vänligt åt det lägre folket.

Nu vändes konungens blickar åt det håll, där den tjäcka blomsterförsäljerskan hade sin plats. Öfverraskad af hennes skönhet och ännu mera af så mycket öskt behag under en så torftig klädnad, närmade han sig henne.

— Hvad heter du, vackra barn? frågade konungen.

— Jag heter Karin, ers majestät, svarade flickan med en nigning.

— Hvilka äro dina föräldrar? frågade Erik vidare.

— Min far är korporal vid ert majestäts lifvakt och heter Måns och min mor säljer grön-saker och frukt, svarade frimodigt den unga flickan.

— Jaså, du är dotter till Måns korporal, honom känner jag väl; nå, hur gammal är du, liten Karin?

— Jag blir femton år till hösten, om Gud låter mig lefva.

— Har du några blommor åt din konung, sköna Karin, frågade Erik och klappade henne på kinden.

Flickan räckte sin korg till Erik; han utvalde några blommor, allt under det han uppmärksamt betraktade henne. Flickan tycktes dock ej vara nöjd med konungens val af blommor, utan valde själf en liten bukett af rosor, den hon räckt honom, i det hon på sitt barnsliga, okonstlade sätt sade:

— Dessa blommor anstätt konungen bättre; tackes ers majestät mottaga dem?

— Du ger dina bästa blommor åt mig; hvad skall jag gifva dig i stället? skämtade Erik. "Grå hästen och guldsadeln dem vill jag gifva dig," står det i visan om liten Karin, som tjänade på unge kungens gård. Skulle du vara lika stolt som hon, liten Karin, om jag vore din herre?

Flickan rodnade och nedslog sina stora blå ögon; konungens skämt behagade henne synbarligen ej. Efter ett ögonblicks förlägenhet svarade hon dock frimodigt:

— Det var icke någon svensk konung, det, och inte skämtade han heller; det var en elak konung.

Var det en tanke på spikuntan, som omtalas i den gamla folkvisan, som kom den unga flickan att darra i alla lemmar vid det hon besvarade konungens fråga?

Jag skämtar icke heller, invände Erik och klappade henne åter på kinden. Jag tycker om dig och vill icke, att du skall bortvisas obemärkt som en skogsblomma. Säg, vill du icke komma till slottet? Min syster Elisabeth är ej mycket äldre än du och såsom hennes hof-tärna skulle ditt lif blifva gladare och lyckligare, än det nu är. Vill liten Karin komma för att tjäna på unge kungens gård?

Och Erik förde liten Karin till slottet. Det var visserligen icke spikuntan, som väntade henne, men — manne icke äfven kronan har sina taggar?

Prinsessan Elisabeth mottog med välvilja sin konungslige broders vackra skyddsslag och lät meddela henne all den undervisning, som denna tid stod till buds. Karin, som var läraktig och ägde en ovanlig fattningsförmåga, tillvåte för hvarje dag i förstäd, bildning och behag, samt blef snart älskad och afhållen af höga och låga.

Bland de drabanter, som åtföljde konungen vid det tillfälle då liten Karin tilldrog sig hans uppmärksamhet, var en nittonårig yngling vid namn Maximilian, härstammande likasom Måns, Karins fader, från Medelpad. Såsom kamrat och landsman hade Maximilian ofta varit en gärna sedd gäst hos korporalen Måns, och den unga flickan var honom således icke obekant. Med illa dolt harm lyssnade han till konungens samtal med henne, och uttryckte i hans mörka ögon föröfstrades, då han såg, att hon ej hade en blick för barndomsvännen, utan att alla hennes tankar och hela hennes uppmärksamhet ägnades konungen, som hon nu med ett oskuldsfullt barns förtroende följde.

Han kände medlidande med hennes oskuld, ty han var övertygad om, att den vällustige konungen hade sina planer med henne, och han gaf sig därför själf det löfte att troget vaka öfver den oerfarna flickan och, så vidt i hans förmåga stod, skydda henne.

Tvåne vägar hade försvunnit och en hvar af dem hade burit sin blomstergård åt Karins behag. Hon var nu en fullt utvecklad blomma, den skönaste i ringen af prinsessan Elisabeths tärnor. Äfven bland de öfriga hofvets damer fann man knappast hennes like. Konungens halssyster, Cecilia, bekant för sitt kärleksäventyr med greve Johan af Ost-Friesland, var måhända den enda, som kunde täflla med henne i skönhet, men ej i själens rephet, ty så flyktig och lättinnig Cecilia var, så trofast var Karin. Hon, som sålt så många blommor, gömde dock troget de bästa, nämligen den sanna kvinnligheten och det rena sinnet.

Så rikt begäfvad med behag och inre värde, kunde naturligtvis Karin ej undgå att väcka stort uppmärksamhet, men hon lekte så undandraget, som det vid ett hof kunde vara möjligt, med sitt sinne fullt af lifviga svärmerier och drömmar. I öfrigt upptogs hennes tid af läsning, skrifning och handarbeten, fullgörande af prinsessan Elisabeths uppdrag och framför allt af tåta besök hos de gamla föräldrarna, hvilka hon ej glömt, fastän hon nu var flyttad till en mera lysande omgivning. Vid dessa besök sammanträdde hon ofta med barndomsvännen Maximilian, som med glädje såg, huru hon dagligen tillväxte i behag och bildning, och snart blef det med en svartsjuk älskares vaksamhet, som han bespejade alla hennes företegar.

Men det var icke för Maximilian som Karins hjärta klappade, det var icke för honom han svärnade, icke om honom hon drömde; hjärtan i hennes drömmar, i hennes svärmerier, var konung Erik, hvilken hon ägnade en nästan romantisk dyrkan. Det ädla och riderliga hos honom, hvilket hans mörka stunder ej förmådde kväfva, anslög djupt hennes känslor. Allt som närmare tillhörde honom blef för henne kärt och dyrbart, och därför omfattade hon äfven med hela sin ömhet den lilla Virginia, konungens dotter med den för sin skönhet och sina behag beryktade Agda Persdotter. Konungen hade till uppfostran lämnat detta barn till sin halssyster Cecilia, och ett af Karins käraste nöjen var att besöka den lilla, hvilens tillgifvenhet hon snart lyckades tillvinna sig.

Emellertid tycktes Erik glömma henne, men Maximilian, den trogne barndomsvännen, gjorde icke så. Han hade nu blifvit upphöjd till fänrik, och som han nu ansåg sig mera värd Karin, anhöll han om hennes hand. Men hon hänsköt afgörandet af denna fråga till sin far,

ty hon ägde ej mod att själf bestämma öfver sitt öde. Fadern, smickrad af utsikten att få sin förmän till måg, hade gifvit sitt samtycke, och Maximilian lefde i den lifviga förhoppning, att han snart skulle fira sin trolofning med den älskade; men ödet hade annorlunda beslutat.

Midsommaren 1563 kom, hälsad af folkets jubel. Svenska flottans överbefälhavare, amiral Jakob Bagge, hade vunnit en lysande seger öfver danskarna.

Vid Bornholm hade de båda fiendtliga flottorna mött hvarandra och det hade kommit till ett sjöslag. Redan vid tredje skottet hade stormasten på danska amiralskeppet flugit öfver bord. Detta och tvänne andra skepp blefvo tagna, amiralen och sexhundra man fängne. Vid sin återkomst till Stockholm skulle Baggen belönas, och den praktiska konung Erik anordnade ett triumftåg åt honom. Med den åttatåriga Virginia hade Karin, för att äse högtidligheterna, tagit plats i en korridor, som ifrån konungen gemak ledde till rikssalen. Det var i sanning en skön grupp, som bildades af den älskliga unga kvinnan och det vackra barnet, hvilket stående på fönstermuren, omslutt af Karins arm, hade lindat sina armar kring hennes hals och jollrande smekte henne.

Nu nämnde kanonerna från tornet Tre kronor; detta var signalen att triumftåget var i annalkande. Erik utträdde ut sitt gemak, iklädd kunglig skrud med krona och mantel, för att begifva sig till rikssalen, där han på sin tron ämnade mottaga segervinnaren. Då Karin hörde konungen med sitt folje närma sig, jagade en purpursky öfver hennes kinder, hennes hjärta slog nästan hörbart och hon hälsade vördnadsfullt, då hon såg, att konungen riktade sina blickar åt det håll, där hon stod. Konungen som, sedan han öfverlämnat Karin till sin halssyster Elisabeth, ej vidare tycktes hafva ägnat henne synnerligen många tankar, stannade, slagen af häpnad och öfverraskning, när han i denna sköna uppenbarelse igenkände blomsterflickan från Stortorget. Hon föremkom honom som en behagens drotning, och för skönhetens majestät glömdes han sin egen kungliga värdighet. Han närmade sig förstret, mekte och kysste sitt barn, hvilket han ömt älskade, betraktade Karin med tjusta blickar och sade: "Jag firar i dag en segerfest, men innan jag hälsar segaren, måste jag hemvända min hyllning åt den, hvars triumfer äro skönare än dem hjältar med svärd tillkämpa sig. Konungen såväl som slaven söker sin lycka i de bojer, som skönhet och kärlek pålagga dem."

Han aflägsnade sig, men det syntes tydligt, att hans tankar dröjde kvar hos den, som med sin skönhet hade besegrat honom.

De konungen omgivande hofmännen, som icke kunnat undgå att märka det intryck, som Karin gjort på honom, växlade spefulla blickar.

Ibland drabanterna, som åtföljde konungen, befann sig äfven Maximilian, som alltför väl kände konungen för att ej första meningen af hans ord. I det han gick förbi Karin, lade han handen på hjärtat, där svartsjukan ingjutit sitt gift. Hans mörka ögon sköto blixtrar; Karin vände sig förvördad ifrån honom.

Triumftåget inkom igenom Söderport, passerade Järntorget, Österlånggatan, Köpmanshalfvet eller inre stadsporten, Köpmangatan och Stortorget till slottet.

Stockholmarna, nyfikna då som nu, hade samlat sig i stora hopar på de platser, där taget skulle gå fram; alla gluggar högt upp i de spetsiga gaffarna, voro fulla af åskådare.

I hurspråket, ett slags tribun, utbygd på gamla rådhuset, därifrån fordom Kristian tyrann beskådade Stockholms blodbad, suto nu sköna kvinnor, ty alla utmärktare platser voro inrymda åt det tjäcka könet. En väldig massa af hopen hade upplåträtt på stadsmuren som, försedd med sina sju runda torn, lopp utmed Österlånggatan. I murens "vattenportar" hade gummor och flickor trängt sig tillsammans så tätt, att man endast kunde upptäcka en mängd huvuden. Alla väntade tåligt på processionen.

Först kom amiral Jakob Bagge, dagens hjälte, öfver hvars glänsande harnesk en gyllene kedja föll i tunga länkar; därefter kommo en rad ädlingar i nya, lysande rustningar. Med stolt hållning buro de de i striden tagna trofeerna. Damera i fönstren kastade blommor på de ståtliga riddarna och folket på muren hviftade med sina mössor och dukar och ropade: Leufve amiralen! Leufve konungen!

På något afstånd från segerhjältarna gick, eller rättare dansade, konungens hofnarr, som hette Herkules, liksom det i striden tagna danska amiralskeppet. Han var klädd i rött för att häna den danska nationalfärgen, hade ett träsvärd i bälte och pinglande klockor i mössan. Han spelade på en språkt fiol och hans huvud rörde sig på axlarna i alla kompassens riktningar, liksom hade det varit löst. Efter honom kommo de danska fångarna som voro, utom anförarna, sex hundra man. Framför gick amiral Joachim Brockenhusen och efter honom sju danska ädlingar, ibland hvilka äfven befann sig den äldrige Otto Krumpse, som redan i kung Kristians dagar varit anförare för den danska hären.

Alla hade obetäckta, rakade huvuden och hvita kappor i händerna. Folkmassan på muren hälsade de fångne med hän och speord. På båda sidor om de sammankedjade danska fångarna tågade de svenska trupperna. Sådant var ett triumftåg i konung Eriks dagar; så hade han själf ordnat det, och då konungen så behandlade tappre, och sitt land trogne kämpar, må det icke förvåna oss, att folkmassan icke förstod bättre än att hänande jubla.

(Forts.)

DR. MILLS' ANTI-PAIN PILLS
Headache
Pain Pills
Take ONE
of the Little Tablets
AND THE PAIN IS GONE

They Relieve Pain
Quickly, leaving no
bad after-effects
25 Cents
Largest Size 50 Cents
Sold in Bulk

Barlow's Indigo-Blå vill icke fläcka eller strimma kläder
I bruk för 50 år är bevis på att det är det bästa. Alla dy-verkshandlare sälja det.
Fris provet skickas p. post.
Adam Fromm & Co.
233 North 2nd St., Philadelphia

ITS varaktigt botat genom Dr. Kline's stora Nerv-Återställare
Konstitution, personell eller drittel, behandling och 22 profittiska frit.
Varaktigt botande, icke endast temporär be-
friskelse, för nervösa och sjukdomsdrabbade, Epilep-
si, Kramp, St. Vitus dans, Metastasi, etc.
bet. Grundad 1871. DR. R. H.
KLINE, Ld., 931 Arch St., Philadelphia.

Paxtine
TOILET ANTISEPTIC
Håller andedräkten, tänderna, munnen
och kroppen antiseptiskt fri från alla
sjukdomsfrön och motjudyndade lukt,
som vatten, såpa och tandpulver ensamt
icke kan göra. Ett
bucilländande,
smittöfverbyggan-
de och luktreasan-
de toilett-rekvisit
af allryttig förtärl-
ighet och and-
ning. — Öfverdrig
för inflammation i
ögon, strupe och
näs. — Hfmoder-
kattarr, i drog- och
toilett-äffärer, 50c,
eller betald i för-
skott med posten.
Stor profittiska med "Health and Beauty" bok
skickas fritt.

The Paxton Toilet Co., Boston, Mass.

En vacker och gittig present.
EXTRA FINT
Brefpapper och kuvär
24 ark och 24 kuvär
med laskpapper i ele-
gant kartong, skänds
portofritt till en-
hvar för endast .40c
Scandia Novelty Company
46 Union Block, St. Paul, Minn.

Kille Kort
Jemte Regler, pris 25c leken, finnes att
tillgå hos underbetänkade. Detta spel är
ett tredelt sällskapsspel och kunnat från
2 till 37 personer deltaga deri. Adr.:
H. H. H. Publ. Co.,
46 Union Block, St. Paul, Minn.

Fritt sändes
en elegant PICK-KALENDER för år 1908
till en öfver som strax köper för \$1.00 af
någonstunde
SVENSKA BÖCKER.
Karlens Tempel, af Pehr Thomasson, 128
sidor, 25c. — Två Blommor, af E. Björkstén,
250 sidor, 25c. — Öfverste Ståhlmann, af
G. Stenlund, 274 sidor, 50c. — Svensk-ameri-
kaniska Händelser, 40c. — Hittsbarnet
från Småland, af P. Hoffmann, 25c. — Sitt-
verlänkan, af O. Höfer, 60c. — Bländ Run-
kar och Namn, af B. Jansson, 128 sidor,
25c. — Händelser, dess ursprung, dess lif
och dess bestämmande, af Dr. N. Lilla, rikst
Illustrerad, Inb. i cloth, 82. — Arbetet
Barn, af M. S. Schwartz, 50c. — Månen af
Bård och Krutten af Polkett, af Marie S.
Schwartz, 70c. — Riddande Engel och Dre-
ning, af M. S. Schwartz, 25c. — Arbetet
Barn, af M. S. Schwartz, 70c. — Bilder
och Världsbilder, af Sigurd, 1-III del, 60c.
— På Versmo Marknad, af C. Sjökvist,
25c. — Sköndom, af A. Strömberg, 50c.
— Sveriges Historia, från äldsta tid till våra
dagar, 64. — Skizzer och Berättelser, af Sigurd,
128 sidor, 25c. — Petrus Jansson
Namn, af Sigurd, 131 sidor, 25c. — Hvar
Peterssons Hustru, af Sigurd, 128
sidor, 25c. — Ödet Lika, Konan af E. Nier-
sten, 922 sidor, 51. — Konung Oscar II. Sver-
iges folk och samfundsläggningen, af A.
E. Strand, 1 del cloth, 82. — Öfver-
Sveriges Historia och Svensk-Engelsk,
med fullständigt uttalarbeteckning, elegant inb.
\$1.25. Svensk-Engelsk och Eng-Svensk,
reviderad och förklad, 735 sidor, Inb. 75c.
Svensk-Engelsk och Engelsk-Svensk Pick-
Lundens cloth 50c. — Vy-Broffert från alla
Sveriges landskap: 12 olika kort för
25c; 25 kort för 50c; 55 kort för \$1.00.
Alla dessa portofritt vid anläggandet af
boken i money order eller i frimärken.
med skiff öfver fullständiga kataloger.
C. RAHMSBERG PUBL. Co.
720-724 S. 4th St., Minneapolis, Minn.